

retning til at fremme Hesteavlens, men at dette hellere burde stee ved Hingstepremier. I den Anledning foreligger der nu for Tiden et Forslag for Rigsdagen, der gaaer ud paa, at Landstutteriet kun skal bestaae det første Tjerdingaar af næste Finantsaar, og efterat det er ophævet, skal man understøtte Huusdyravlens ved Præmier. Det er netop dette Forslag, Udvalget har sluttet sig til, idet det gaaer ud paa, at Landstutteriet skal bestaae det første Tjerdingaar af næste Finantsaar, og at naar det er ophævet, skal den Sum, Regjeringen selv har ønsket, stilles til Raadighed til Præmier for Heste. Man slutter sig altsaa i Et og Alt til Regjeringens Forslag; der er aldeles ikke Tanke om sjenbtligt Sindelag derimod; det er netop Udvalgets Ønske at sætte Regjeringen istand til at træffe de Foranstaltninger, den selv anseer hensigtsmæssige. Er der desuden nogen Fare ved dette Forslag? Man kunde her tænke sig tre forskellige Ting; enten bliver den Lov, der foreligger til Behandling, vedtaget, og dersom det bliver Tilfældet, saa vil Resultatet deraf være, at Finantslovens Bevilling bliver fuldkommen overeensstemmende med denne Lov; eller ogsaa kunde man tænke sig, at Loven ikke blev vedtaget; men dersom det bliver Tilfældet, saa fremmer man netop ved Udvalgets Forslag Regjeringens Formaal; Landstutteriet bliver ophævet overeensstemmende med Regjeringens Ønske, og de Penge, der forlanges til den Forholdsregel, som Regjeringen iøvrigt anseer nødvendig for at fremme Huusdyravlens, nemlig til Præmier, blive bevilgede med en ubetydelig Nedsettelse. Endelig kunde man tænke sig et tredie Tilfælde, nemlig at Loven vel blev vedtaget, men saaledes, at Regjeringens Forslag ikke gik igjennem, men at man bestemte, at Landstutteriet skulde bestaae. Dersom dette skulde blive Tilfældet, saa er det ganske vist, at Finantsloven vilde blive mangelfuld, idet den kun bevilger Udgiften for et Tjerdingaar; men dersom Loven skulde blive saaledes forandret, saa kan jo det samme Fleertal, der bevirker

denne Forandring i Loven, tillige indføre en Bevillingsparagraph i Stutteriloven, hvorved Finantslovens Mangel bliver afhjulpet og Udgiften bevilges for det hele Aar. Jeg kan altsaa aldeles ikke forstaae, hvorledes denne Sag kan møde en saa betydelig Modstand fra Regjeringens Side; det forekommer mig, at Udvalgets Stilling er fuldkommen simpel og klar. Den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgkreds sagde igaar, at der nødvendigviis maatte ligge Noget bagved; jeg kan aldeles ikke forstaae, hvorledes han er kommen til den Uttring; der ligger ikke Noget bagved, det er et Forslag, som ganske simpelt gaaer ud paa, at fremme de Formaal, Regjeringen selv anseer ønskelige. — Med Hensyn til Stamstutteriet forholder det sig paa en anden Maade; det er blevet organiseret ved en Lov, der skulde være i 10 Aar og som ophører at være i Kraft den 1ste April næste Aar. Nu har Regjeringen forelagt et Lovforslag om en ny Organisation af Stamstutteriet, og dersom dette Lovforslag gaaer igjennem, hvad Udvalget troer og ønsker, saa vil Følgen deraf være, at Udgifterne maae reguleres paa en anden Maade, og Udvalget anseer det for ønskeligt, at Rigsdagen fra et saa tidligt Tidspunkt som muligt, fra 1ste Januar 1863, kunde faae Indflydelse paa denne Regulering; men dersom Regjeringens Forslag gaaer igjennem, saa vil man først kunne udøve denne Indflydelse fra 1ste April 1863, medens Udvalget istedet derfor har foreslaaet en Ordning, hvorved man kunde faae denne Indflydelse allerede fra 1ste Januar 1863. Man har søgt at opnaae dette ved at foreslaae, at Beløbet kun skulde bevilges for 9 Maanedes; men jeg maa her gjentage, hvad jeg allerede sagde igaar, at det aldeles ikke har været Udvalgets Tanke, ialtsald ikke Udvalgets Fleertals Tanke, at man derved paa nogen Maade vilde hindre Stamstutteriets Bestaaen; man har forudsat, at naar Regjeringen vilde forelægge en Tillægsbevillingslov, saa vilde den uden Banstuelighed blive vedtaget.